

Arrest

nr. 75 720 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Arabisch origine. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Basra. U bent gehuwd en hebt twee zonen. Uw echtgenote zou een sjiietische moslim zijn die na jullie huwelijk soenniet is geworden. U zou naar school zijn gegaan tot het derde middelbaar. U had een eigen ijzerwinkel in Basra. Uw broer (A.a.S.), zou als moeazzin (diegene die oproept tot het gebed) in de soennitische Al Rahman moskee in Basra hebben gewerkt. Op 1 juli 2006 zou hij een dreigbrief hebben ontvangen van het (sjiietische) Mehdi leger, dat deel uitmaakt van Tayar al Sadri (de Sadr Beweging). Uw broer moest stoppen met werken anders zou hij worden vermoord. Op 10 juli 2006 zou uw broer zijn ontvoerd en uw vader zijn vermoord. U zou op 15 juli 2006 de ontvoering hebben aangegeven bij de politie. U zou uw broer hebben gezocht maar zonder resultaat. Een maand voor de moord op uw vader, zouden ook drie neven van uw vader zijn vermoord omdat ze soenniet waren en lid van de Sadun

familie. Voor Ashoura 2007 (eind januari 2007), zou een kopstuk van het Mehdi leger, (Ab.F.), zijn langsgeweken in uw ijzerwinkel. Hij schold u uit voor vuile soenniet en verwees naar de ontvoering van uw broer door te zeggen dat u 'dat vuile dier' nooit zou vinden. Hij zou u hebben gezegd dat u sjiit moest worden anders zou hij u vermoorden. Hij verplichtte u om een bijdrage te betalen voor de Husseinyia (de sjiitische moskee). U zou sjiitische vlaggen hebben buiten gehangen en op regelmatige basis een bijdrage hebben betaald aan (Ab.F.). Deze afpersing zou zijn doorgegaan tot de 'Fursan operatie' (Charge of the Knights') van het Irakese leger tegen het Mehdi leger in Basra in maart 2008. Na die militaire operatie zouden veel leden van het Mehdi leger en Tayar al Sadri zijn opgepakt. Op 20 mei 2008 zou u klacht hebben ingediend tegen Tayar al Sadri en tegen (Ab.F.). Volgens u behoort het Mehdi leger tot Tayar al Sadri en is (Ab.F.) een kopstuk van Tayar al Sadri. Na 20 mei 2008 zou u niet meer zijn afgeperst. In 2010 zouden de autoriteiten leden van Tayar al Sadri hebben vrijgelaten. Op 15 november 2010 zou u thuis een dreigbrief met een kogel hebben ontvangen. Deze dreigbrief zou afkomstig zijn van Asaib Ahl al Haq (Verbond van de Rechtvaardigen). U werd met de dood bedreigd omdat u soenniet bent. Daarop zou u onmiddellijk uw huis in Basra hebben verlaten. U zou, diezelfde dag, met uw gezin naar Zafaan, naar de zus van uw echtgenote, zijn gegaan. Op 21 november 2010 zou u naar Bagdad zijn gereisd. U zou Bagdad op 26 november 2010 hebben verlaten. U zou, met uw gezin, via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 13 december 2010 aankwam en de dag nadien op 14 december 2010 asiel aanvraag. Uw echtgenote, diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Ze roept dezelfde vluchtmotieven in als u.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, een dreigbrief, een overlijdensakte van uw vader dd. 10/07/2006, een klacht bij de politie in verband met de ontvoering van uw broer dd. 15/07/2006, een vrachtbrief waarmee de laatste twee documenten werden opgestuurd en een medisch attest (Solentra 6/9/2011) dat uw zoon hier gedragsproblemen vertoont.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt verklaard dat u Irak hebt verlaten omdat u soenniet bent en u tot de Sadun familie behoort (CGVS, 11/07/2011, p.10). Ook uw echtgenote, die samen met u het land heeft verlaten, bevestigt dat jullie zijn gevlucht omdat u werd bedreigd omdat u soenniet bent (10/23157B, CGVS, 11/07/2011, p.5). Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen hebt aangebracht om die vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw toebehoren tot de Sadun familie actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. U verklaart dat enkele familieleden gedood zijn, namelijk de moord op de neven van uw vader, dateren van 2006. Na 2006 haalt u echter geen andere voorvallen aan waarbij familieleden zijn gedood. Bovendien bent u tot november 2010 steeds op hetzelfde adres in Basra blijven wonen (CGVS p.3). Dit alles wijst er allerminst op dat u, louter omwille van uw toebehoren aan de Sadun familie, wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Over de moord op uw vader en de ontvoering van uw broer op 10 juli 2006 en daaropvolgend de afpersing door (Ab.F.), dient te worden vastgesteld dat de afpersing door (Ab.F.) is gestopt na de 'Fursan operatie' in maart 2008, waarbij het Irakese leger Basra heeft gezuiverd van sjiitische militieleden. U hebt meermaals verklaard dat u na mei 2008 niet meer werd afgeperst terwijl u wel nog tot 2010 in Basra bleef wonen (CGVS, 11/07/2011, p.7, p.10). Ook uw echtgenote heeft bevestigd dat u na de 'Fursan operatie' in maart 2008 niet meer werd afgeperst (10/23157B, CGVS, 11/07/2011, p.6). Deze feiten kunnen vandaag dan ook bezwaarlijk worden ingeroepen als grond voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het enige persoonlijke vervolgingsfeit dat u aanhaalt na maart 2008, is de dreigbrief die u op 15 november 2010 zou hebben ontvangen (CGVS, 11/07/2011, p.10). Tussen maart 2008 en 15 november 2010 haalt u geen persoonlijke problemen aan. U linkt het feit dat u na meer dan twee jaar weer een bedreiging ontving, aan het feit dat de overheid in 2010 gevangengenomen militieleden had vrijgelaten. U beweert dat ook (Ab.F.) in 2010 werd vrijgelaten. Dit hebt u echter enkel gehoord. U hebt hem zelf niet meer gezien (CGVS, 11/07/2011, p.9). U geeft verder geen enkele concrete aanwijzing dat u nog zou worden gevisieerd door (Ab.F.) na zijn veronderstelde vrijlating in 2010. U kan niet aannemelijk maken dat de enige bedreiging die u nog kreeg, namelijk de dreigbrief, afkomstig is van hem. De enige bedreiging die u nog kreeg, was immers afkomstig van Asaib Ahl al Haq. Dit is echter een rivaliserende organisatie van Tayar al Sadri.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u over de dreigbrief verklaringen aflegt die niet consistent zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u op het

Commissariaat-generaal dat de dreigbrief van Asaib ahl al Haq kwam (CGVS, 11/07/2011, p.12). Ook uw vrouw beweerde dat de dreigbrief van Asaib ahl al Haq kwam (10/23157B, CGVS, 11/07/2011, p.7). U beweert echter dat Asaib ahl al Haq, net zoals het Mehdi leger, tot Tayar al Sadri behoort en dat Asaib ahl al Haq onder leiding staat van Muqtada al Sadr (CGVS, 11/07/2011, p.7, p.12). Dit klopt echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Asaib ahl al Haq staat onder leiding van Qais Al Khaz'ali en niet, zoals hierboven reeds aangegeven, van Muqtada al Sadr. Integendeel tussen de organisaties onder Muqtada al Sadr en Asaib ahl al Haq heerst er rivaliteit. Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen omtrent de daders van uw vervolging, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen aanbrengt om te concluderen dat u in 2010 of actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. U zou na het ontvangen van de vermeende dreigbrief onmiddellijk uw huis hebben verlaten. Na uw vertrek zijn er echter geen aanwijzingen dat u nog door Asaib ahl al Haq zou worden gezocht. Uw moeder, die nog steeds in uw huis in Basra woont (CGVS, 11/07/2011, p.3) en waarmee u nog contact heeft, heeft niets meer gehoord. Er is niemand naar u komen vragen en ze heeft geen dreigbrief meer ontvangen (CGVS, 11/07/2011, p.13). Verder dient te worden opgemerkt dat het feit dat uw moeder nog steeds in jullie huis in Basra woont allerminst kan worden beschouwd als een aanwijzing dat u een gegronde vrees hoeft te koesteren. Integendeel lijkt het de ernst van uw vermeende vrees te ondermijnen. U beweerde immers dat de bedreiging gericht was aan de ganse familie (CGVS, 11/07/2011, p.12). Echter, uw moeder woont nog steeds in uw huis in Basra en, na uw overhaaste vertrek uit Basra, heeft ze niets meer van Asaib ahl al Haq gehoord (CGVS, 11/07/2011, p.13).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheids-probleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of

Iraqi asylum-seekers “ van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermeldde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De status van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart en de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen tonen enkel uw identiteit en afkomst aan, wat hier niet ter discussie staat. In verband met de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat het louter voorleggen van een dergelijk document niet volstaat om te concluderen dat u een gegronde vrees hoeft te koesteren. Vooreerst kan een dergelijk document door eender wie en eender waar zijn opgesteld en dus weinig objectieve bewijswaarde heeft. Bovendien moet het gepaard gaan met overtuigende verklaringen die uw actuele vrees aannemelijk maken. Dit is hier niet geval. De overlijdensakte van uw vader en de aangifte in verband met de dood van uw vader en de ontvoering van uw broer zijn evenmin in staat boventaande appreciatie om te buigen. Deze documenten doen louter uitspraak over het feit dat uw vader is overleden en uw broer is ontvoerd (wat hier niet wordt betwist), maar doen geen enkele uitspraak over uw ingeroepen actuele persoonlijke vrees. Op de vrachtbrief staat enkel dat er documenten naar u werden gezonden vanuit Bagdad. Het enige wat dit kan bewijzen is dat u iemand kent in Bagdad. Het medische attest (Solentra 9/6/11) dat uw zoon hier in België gedragsproblemen vertoont, is evenmin van die aard dat het bovenstaande appreciatie te wijzigen daar het geen uitspraak doet over uw ingeroepen vrees in Irak.

Ook uw echtgenote die op dezelfde dag als u een asiel aanvraag heeft ingediend, kreeg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Irakese te zijn van Arabisch origine. U zou een sjiietische moslim zijn afkomstig van Basra. U bent gehuwd en hebt twee zonen. Uw echtgenoot zou een soennitische moslim zijn. Na uw huwelijk zou u ook soenniet zijn geworden. U was huisvrouw. Uw echtgenoot had een ijzerwinkel in Basra. Uw schoonbroer (A.a.S.), zou als moeazzin (diegene die oproept tot het gebed) in de soennitische Al Rahman moskee, in Basra, hebben gewerkt. Op 1 juli 2006 zou hij een dreigbrief hebben ontvangen van het (sjiietische) Mehdi leger, dat deel uitmaakt van Tayar al Sadri. Uw schoonbroer moest stoppen met werken anders zou hij worden vermoord. Op 10 juli 2006 zou uw schoonbroer zijn ontvoerd en uw schoonvader zijn vermoord. Uw echtgenoot zou op 15 juli 2006 de ontvoering hebben aangegeven bij de politie. Uw echtgenoot zou uw broer hebben gezocht maar zonder resultaat. Voor Ashoura 2007 (eind januari 2007), zou een kopstuk van het Mehdi leger, (Ab.F.), zijn langsgekomen in de ijzerwinkel van uw echtgenoot. Hij schold hem uit voor vuile soenniet en verwees naar de ontvoering van uw schoonbroer door te zeggen dat hij ‘dat vuile dier’ nooit zou vinden. (Ab.F.) zou uw echtgenoot hebben gezegd dat hij sjiiet moest worden anders zou hij hem vermoorden. (Ab.F.) verplichtte uw echtgenoot om een bijdrage te betalen voor de Husseiyinia (de sjiietische moskee). Uw echtgenoot zou sjiietische

vlaggen hebben buiten gehangen en op regelmatige basis een bijdrage hebben betaald aan (Ab.F.). Deze afpersing zou zijn doorgegaan tot de 'Fursan operatie' (Charge of the Knights) van het Irakese leger tegen het Mehdi leger in Basra in maart 2008. Na die militaire operatie zouden veel leden van het Mehdi leger en Tayar al Sadri zijn opgepakt. Op 20 mei 2008 zou uw echtgenoot klacht hebben ingediend tegen Tayar al Sadri en tegen (Ab.F.). Na 20 mei 2008 zou uw echtgenoot niet meer zijn afgeperst. In 2010 zouden de autoriteiten leden van Tayar al Sadri hebben vrijgelaten. Op 15 november 2010 zou uw echtgenoot thuis een dreigbrief met een kogel hebben ontvangen. De dreigbrief zou afkomstig zijn van Asaib Ahl al Haq (Verbond van de Rechtvaardigen). Uw echtgenoot werd met de dood bedreigd omdat hij soenniet is. Daarop zouden jullie onmiddellijk jullie huis in Basra hebben verlaten. U zou, diezelfde dag, met uw gezin naar Zafaan, naar uw zus, zijn gegaan. Op 21 november 2010 zou u naar Bagdad zijn gereisd. U zou Bagdad op 26 november 2010 hebben verlaten. U zou, met uw gezin, via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 13 december 2010 aankwam en de dag nadien op 14 december 2010 asielaanvraag. Uw echtgenoot, diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart voor en een medisch attest (Solentra 6/9/2011) dat uw zoon hier gedragsproblemen vertoont.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. Door het Commissariaat-generaal werd immers vastgesteld dat u dezelfde vluchtmotieven inroept als uw echtgenoot (CGVS, 11/07/2011, p. 4-5). In hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus aangezien hij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt verklaard dat u Irak hebt verlaten omdat u soenniet bent en u tot de Sadun familie behoort (CGVS, 11/07/2011, p.10). Ook uw echtgenote, die samen met u het land heeft verlaten, bevestigt dat jullie zijn gevlucht omdat u werd bedreigd omdat u soenniet bent (10/23157B, CGVS, 11/07/2011, p.5). Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen hebt aangebracht om die vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw toebehoren tot de Sadun familie actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. U verklaart dat enkele familieleden gedood zijn, namelijk de moord op de neven van uw vader, dateren van 2006. Na 2006 haalt u echter geen andere voorvallen aan waarbij familieleden zijn gedood. Bovendien bent u tot november 2010 steeds op hetzelfde adres in Basra blijven wonen (CGVS p.3). Dit alles wijst er allerminst op dat u, louter omwille van uw toebehoren aan de Sadun familie, wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Over de moord op uw vader en de ontvoering van uw broer op 10 juli 2006 en daaropvolgend de afpersing door (Ab.F.), dient te worden vastgesteld dat de afpersing door (Ab.F.) is gestopt na de 'Fursan operatie' in maart 2008, waarbij het Irakese leger Basra heeft gezuiverd van sjiitische militieleden. U hebt meermaals verklaard dat u na mei 2008 niet meer werd afgeperst terwijl u wel nog tot 2010 in Basra bleef wonen (CGVS, 11/07/2011, p.7, p.10). Ook uw echtgenote heeft bevestigd dat u na de 'Fursan operatie' in maart 2008 niet meer werd afgeperst (10/23157B, CGVS, 11/07/2011, p.6). Deze feiten kunnen vandaag dan ook bezwaarlijk worden ingeroepen als grond voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het enige persoonlijke vervolgingsfeit dat u aanhaalt na maart 2008, is de dreigbrief die u op 15 november 2010 zou hebben ontvangen (CGVS, 11/07/2011, p.10). Tussen maart 2008 en 15 november 2010 haalt u geen persoonlijke problemen aan. U linkt het feit dat u na meer dan twee jaar weer een bedreiging ontving, aan het feit dat de overheid in 2010 gevangengenomen militieleden had vrijgelaten. U beweert dat ook (Ab.F.) in 2010 werd vrijgelaten. Dit hebt u echter enkel gehoord. U hebt hem zelf niet meer gezien (CGVS, 11/07/2011, p.9). U geeft verder geen enkele concrete aanwijzing dat u nog zou worden gevisieerd door (Ab.F.) na zijn veronderstelde vrijlating in 2010. U kan niet aannemelijk maken dat de enige bedreiging die u nog kreeg, namelijk de dreigbrief, afkomstig is van hem. De enige bedreiging die u nog kreeg, was immers afkomstig van Asaib Ahl al Haq. Dit is echter een rivaliserende organisatie van Tayar al Sadri.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u over de dreigbrief verklaringen aflegt die niet consistent zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat de dreigbrief van Asaib ahl al Haq kwam (CGVS, 11/07/2011, p.12). Ook uw vrouw beweerde dat de dreigbrief van Asaib ahl al Haq kwam (10/23157B, CGVS, 11/07/2011, p.7). U beweert echter dat Asaib ahl al Haq, net zoals het Mehdi leger, tot Tayar al Sadri behoort en dat

Asaib ahl al Haq onder leiding staat van Muqtada al Sadr (CGVS, 11/07/2011, p.7, p.12). Dit klopt echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Asaib ahl al Haq staat onder leiding van Qais Al Khaz'ali en niet, zoals hierboven reeds aangegeven, van Muqtada al Sadr. Integendeel tussen de organisaties onder Muqtada al Sadr en Asaib ahl al Haq heerst er rivaliteit. Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen omtrent de daders van uw vervolging, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen aanbrengt om te concluderen dat u in 2010 of actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. U zou na het ontvangen van de vermeende dreigbrief onmiddellijk uw huis hebben verlaten. Na uw vertrek zijn er echter geen aanwijzingen dat u nog door Asaib ahl al Haq zou worden gezocht. Uw moeder, die nog steeds in uw huis in Basra woont (CGVS, 11/07/2011, p.3) en waarmee u nog contact heeft, heeft niets meer gehoord. Er is niemand naar u komen vragen en ze heeft geen dreigbrief meer ontvangen (CGVS, 11/07/2011, p.13). Verder dient te worden opgemerkt dat het feit dat uw moeder nog steeds in jullie huis in Basra woont allerminst kan worden beschouwd als een aanwijzing dat u een gegronde vrees hoeft te koesteren. Integendeel lijkt het de ernst van uw vermeende vrees te ondermijnen. U beweerde immers dat de bedreiging gericht was aan de ganse familie (CGVS, 11/07/2011, p.12). Echter, uw moeder woont nog steeds in uw huis in Basra en, na uw overhaaste vertrek uit Basra, heeft ze niets meer van Asaib ahl al Haq gehoord (CGVS, 11/07/2011, p.13).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel. Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheids-probleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De status van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend.

Ook uw echtgenoot werd de status van subsidiaire bescherming geweigerd.

De identiteitskaart die u voorlegt is niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Ze toont enkel uw identiteit en afkomst aan wat hier niet ter discussie staat. Het medische attest (Solentra 9/6/11) dat uw zoon hier in België gedragsproblemen vertoont, is evenmin van die aard dat het bovenstaande appreciatie te wijzigen daar het geen uitspraak doet over uw ingeroepen vrees in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Verzoekende partijen voegen aan het feitenrelaas toe dat op 2 oktober 2011 's nachts een inval werd gedaan in het ouderlijk huis van verzoeker. Zijn moeder werd daarbij gedood door schoten in de borst en buik, hetgeen blijkt uit het autopsieverlag. Verder werd het huis vernield door een bom. De rapportage van dit alles gebeurde door kolonel G.M.A. van het politiebureau van Alasmai Aljadid. De overlijdensakte werd op 4 oktober 2011 opgesteld door het ministerie van gezondheid. Ter staving van het voorgaande leggen verzoekende partijen volgende stukken neer: een medisch rapport van 2 oktober 2011 inzake het overlijden van de moeder van verzoeker, een aantal foto's, een verslag van 2 oktober 2011 naar aanleiding van de dood van zijn moeder en het vernielen van het ouderlijk huis en een overlijdensakte van 4 oktober 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3, 48/4, 57/6, voorlaatste lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële en formele motiveringsverplichting. Zij kunnen niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissingen en stellen dat deze kennelijk onzorgvuldig zijn, niet zijn gebaseerd op een redelijke afweging van alle omstandigheden en niet draagkrachtig zijn gemotiveerd.

Zo stelt de commissaris-generaal dat niet wordt getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van verzoekende partijen, de dood van verzoekers vader, de ontvoering van verzoekers broer en de dood van drie neven van verzoekers vader. Het is niet redelijk om, niettegenstaande deze omstandigheden, toch te besluiten dat verzoekende partijen geen persoonlijke vrees aantonen.

De bewijslast wordt onredelijk geïnterpreteerd. Verzoekende partijen legden identiteitsdocumenten en een dreigbrief voor en de hoger aangehaalde elementen worden niet betwist. Van kandidaat-vluchtelingen mag niet worden verwacht dat zij "all necessary evidence" aanbrengen. Het ziet ernaar uit dat de bewijslast volledig rust op verzoekende partijen en niet wordt gedeeld, zoals het Handboek voorschrijft. Verzoekende partijen citeren inzake de bewijslast een passage uit de 'Note on burden of proof' van UNHCR en uit de 'Guide des procédures et critères'. Zij stellen dat niet redelijk kan worden voorgehouden dat zij niet hebben voldaan aan de op hen rustende bewijslast. Verzoeker haalde aan dat hij vreesde voor zijn leven omwille van zijn soennitische achtergrond én de gebeurtenissen die zijn

familie reeds getroffen. Verder herhalen verzoekende partijen de elementen zoals door hen toegevoegd aan het feitenrelaas en zoals weergegeven sub 1.3.

Verzoekende partijen betogen dat het correct is te verklaren dat Asaib Ahl el Haq (AEH) samenwerkt met het Mehdi-leger van al Sadr. Sinds 2010 werkt deze organisatie onder leiding van de Khaz' alibroers opnieuw samen met het Mehdi-leger. Dit blijkt uit het artikel van Arab News dat zij bij het verzoekschrift voegen.

Verzoekende partijen citeren artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, verwijzen naar rechtsleer van D. Vanheule en wijzen nogmaals op de soennitische achtergrond van verzoeker en de gebeurtenissen die zijn familie zijn overkomen.

Zij betogen voorts dat de bestreden beslissingen falen wat betreft het onderzoek naar de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal geeft wel aan dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet werd onderzocht doch heeft niet artikel 48/4, § 2, a) en b) onderzocht. De commissaris-generaal stelt zelf dat het risico individueel moet worden onderzocht. Verzoekende partijen wijzen er opnieuw op dat verschillende van verzoekers familieleden werden vermoord en zijn broer werd ontvoerd. Zij achten het merkwaardig dat de commissaris-generaal desondanks besluit dat zij geen reëel risico op ernstige schade lopen en stellen zich de vraag hoeveel familieleden nog moeten worden gedood voordat aanvaard kan worden dat ook verzoeker riskeert te worden gedood.

2.1.2. Verzoekende partijen leggen per aangetekend schrijven van 9 december 2012 een kleurenkopie van een briefomslag neer (rechtsplegingdossier, stuk 4). Ter terechtzitting geven zij aan dat zij hierin de documenten ontvingen die bij het verzoekschrift werden gevoegd.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Derhalve is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad noch de commissaris-generaal moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Dat verzoeker ingevolge zijn loutere behoren tot de Sadun familie, en meer bepaald door zijn familieband met (de neven van) zijn vader en zijn broer, zijn land van herkomst zou hebben verlaten

omwille van een vrees voor vervolging kan niet worden aangenomen. De moord op zijn vader en diens neven, alsmede de ontvoering van verzoekers broer, die werd geïmagineerd omwille van zijn religieuze activiteiten in de moskee, dateren van 2006. Verzoeker haalde geen andere voorvallen aan waarbij familieleden problemen zouden hebben gehad gedurende de periode dat hij nadien nog in het land verbleef. Hij bleef bovendien zelf, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, tot in november 2010 steeds op hetzelfde adres in Basra wonen.

Wat betreft de afpersingen door A.F. waarvan verzoeker slachtoffer beweert te zijn geworden, dewelke zouden zijn gevolgd op het overlijden van zijn vader en de ontvoering van zijn broer en zouden hebben geduurd tot in 2008, dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid hiervan op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat noch verzoeker noch verzoekster hiervan ook maar enige melding maakte in de vragenlijst. Verzoeker vermeldde, gevraagd naar de feiten die leidden tot zijn vertrek, na de voormelde feiten in 2006 te hebben aangehaald, slechts dat hij op 15 november 2010 een dreigbrief zou hebben ontvangen. Bovendien ontkende hij uitdrukkelijk dat hij, naast de aangehaalde problemen in 2006 en 2010, nog problemen zou hebben gekend met autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 19a, p.2-3). Verzoekster maakte eveneens melding van de dood van verzoekers vader en diens neven, de ontvoering van zijn broer en het feit dat verzoeker op 15 november 2010 zou zijn bedreigd. Ook zij ontkende eenduidig dat zij daarnaast nog problemen zou hebben gekend met autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 19b, p.2-3). Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoekende partijen worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in hun asielaanvraag als de vermeende afpersingen door A.F., een kopstuk van de Tayer al Sadr beweging, in de vragenlijst zouden vermelden. Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoekende partijen omtrent de beweerdde afpersingen niet het minste begin van bewijs bijbrengen. Verzoeker verklaarde nochtans in dit kader klacht te hebben ingediend op 20 mei 2008 (administratief dossier, stuk 5a, p.6-7).

Hoe dan ook ondernemen verzoekende partijen, zelfs indien enig geloof zou kunnen gehecht aan de beweerdde afpersingen, *quod non*, niet de minste poging teneinde de terechte vaststelling te weerleggen dat zij verklaarden dat de afpersingen reeds in 2008 stopten terwijl zij wel nog tot 2010 in Basra bleven wonen. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoeker, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat het enige persoonlijke vervolgingsfeit de dreigbrief is die hij op 15 november 2010 zou hebben ontvangen, dat hij tussen maart 2008 en november 2010 geen persoonlijke problemen aanhaalde en dat hij over geen enkele concrete aanwijzing beschikte dat hij nog zou worden geïmagineerd door A.F. Verzoekende partijen maken derhalve niet aannemelijk dat de dreigbrief die zij zouden hebben ontvangen afkomstig zou zijn van A.F.

Wat betreft de bedreiging die verzoekende partijen op 15 november 2010 verklaren te hebben ontvangen vanwege AEH dient voorts te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid hiervan wordt ondergraven doordat verzoeker foutieve en vage verklaringen aflegde omtrent de groepering waarvan deze brief afkomstig zou zijn. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat hij zou trachten zich te informeren omtrent zijn belagers. Desondanks gaf hij meermaals aan dat AEH en het Mehdi-leger beide behoorden tot Tayer al Sadri en beweerde hij herhaaldelijk dat AEH onder de leiding staat van Muqtada al Sadr. Of AEH als organisatie een aparte leider had, onder Muqtada al Sadr, wist hij bovendien niet (administratief dossier, stuk 5a, p.7, 12-13). Uit de informatie in het dossier blijkt nochtans duidelijk dat AEH onder leiding staat van Qais al-Khaz'ali en dat deze groepering is afgesplitst van het Mehdi-leger van Muqtada al Sadr. Tevens blijkt hieruit dat Muqtada al Sadr publiekelijk afstand nam van AEH en ontkende dat de leiders van deze groepering nog bij zijn beweging betrokken waren. AEH antwoordde hierop door aan te geven dat zij geen deel uitmaakten van de groepering van Muqtada doch een onafhankelijke entiteit vormden, hetgeen leidde tot een publieke breuk tussen beide partijen (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie). De informatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd is duidelijk en afkomstig van een betrouwbare bron. Het artikel van Arab News dat verzoekende partijen bij het verzoekschrift voegen weegt niet op tegen voormelde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5.5). De vertaling van dit artikel werd gedaan door een niet identificeerbaar persoon en is voorts van eerder slechte kwaliteit, in die mate zelfs dat de exacte inhoud van het artikel niet kan worden nagegaan. Verder is op dit artikel geen volledige vindplaats of

bronvermelding terug te vinden en ontbreken in de vertaling stukken tekst. Voorts blijkt ook uit de informatie die verweerder bij de nota voegt dat het Megdi-leger van Sadr en AEH onderscheiden groeperingen zijn (rechtsplegingdossier, stuk 6, bijlage 2). Hoe dan ook blijft de vaststelling overeind dat verzoeker zelfs de naam van de leider van de groepering die hen zou bedreigen niet kon geven, terwijl van hem mocht worden verwacht dat hij zich zou informeren aangaande zijn belagers.

Daarenboven kon redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij, naar aanleiding van het ontvangen van een dreigbrief, klacht zouden hebben ingediend bij de politie of zouden hebben getracht bescherming te verkrijgen in hun land van herkomst en ondermijnt het feit dat zij zouden hebben nagelaten dit te doen verder de geloofwaardigheid van hun relaas. Verzoeker diende immers blijkens het niet-betwiste feitenrelaas in het verleden reeds klacht in naar aanleiding van de feiten in 2006 en was ervan op de hoogte dat de autoriteiten in het verleden verscheidene kopstukken van de milities arresteerden. Bovendien blijkt uit de informatie bij de verweernota dat het leger en de politiediensten in Basra voldoende krachtdadig zijn, optreden tegen de milities en de veiligheidssituatie onder controle hebben, alsmede dat de veiligheidsdiensten er goed georganiseerd zijn en bij machte zijn de schuldigen van aanslagen op te sporen en te arresteren (rechtsplegingdossier, stuk 6, bijlage 3). Derhalve kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partijen, indien zij eind 2010 een dreigbrief zouden hebben ontvangen, klacht zouden hebben ingediend of minstens zouden hebben gepoogd bescherming te verkrijgen alvorens de drastische beslissing te nemen het land te verlaten.

Verder dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat, indien verzoekende partijen daadwerkelijk zouden worden gevisieerd door de groepering AEH en waarbij deze bedreigingen volgens verzoeker zouden zijn gericht aan hen en aan de gehele familie, verzoekers moeder gewoon in het huis van verzoekende partijen zou zijn blijven wonen na hun vertrek uit hun land van herkomst. Nog minder aannemelijk is het dat AEH daarbij na hun vertrek verzoekers moeder gedurende bijna acht maanden volledig ongemoeid zou hebben gelaten, zelfs niet naar hun zou zijn komen vragen en geen verdere bedreigingen zou hebben geuit, zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de individuele vervolgingsfeiten die verzoekende partijen beweren te hebben ondergaan en die zouden hebben geleid tot hun vertrek uit hun land van herkomst.

De documenten zoals opgenomen in het administratief dossier vermogen niet afbreuk te doen aan het voormelde (stuk 23: documenten).

De identiteitsdocumenten van verzoekende partijen en hun kinderen kunnen slechts hun identiteit aantonen.

De documenten inzake het overlijden van verzoekers vader en de ontvoering van zijn broer, alsmede de briefomslag en het attest inzake de gedragsproblemen van de zoon van verzoekende partijen, bevatten geen gegevens die de voormelde vaststellingen zouden kunnen ontkrachten.

De dreigbrief werd slechts neergelegd in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien betreft het een document dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Derhalve kan de herkomst van dit stuk niet worden nagegaan.

Wat betreft de nieuwe feiten die verzoekende partijen aanhalen in het verzoekschrift dient te worden opgemerkt dat, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die verzoekende partijen beweerden te hebben ondergaan, deze voorgehouden feiten geen aanwijsbare nexus vertonen met het voorgehouden asielrelaas. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers moeder, indien verzoeker en zijn familie daadwerkelijk werden gevisieerd door AEH, tot in oktober 2011 op hetzelfde adres in Basra zou zijn blijven wonen, noch dat de groepering AEH haar daarbij gedurende meer dan tien maanden ongemoeid zou hebben gelaten alvorens over te gaan tot actie. Voorts dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoekende partijen, gelet op hun verklaringen bij het CGVS dat zij nog in contact stonden met zowel verzoekers moeder als verzoeksters familie, de verwerende partij van deze zwaarwegende feiten niet op de hoogte brachten aangezien deze zich voordeden tijdens het administratief onderzoek van hun asielmotieven, in acht genomen dat verzoeker, na het gehoor op 11 juli 2011, verweerder in kennis stelde van andere documenten.

De documenten die verzoekende partijen bij het verzoekschrift voegen (rechtsplegingdossier, stuk 1) en de briefomslag waarin deze documenten zouden zijn verstuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 4),

vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. De briefomslag bevat geen gegevens die betrekking hebben op hun asielrelaas.

Op de neergelegde kopieën van foto's wordt een hoop puin afgebeeld. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat dit ooit het huis van verzoekende partijen was, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid in welke omstandigheden dit in puin werd gelegd.

Verder wordt verweerder bijgetreden waar deze, onder verwijzing naar de informatie in bijlage bij de nota (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage 1), opmerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn zodat hieraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. De *in casu* neergelegde documenten ter staving van het overlijden van verzoekers moeder en de vernieling van hun huis worden niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas en wegen niet op tegen de hoger gedane vaststellingen. Aldus kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Ten aanzien van het politieverlag kan bovendien nog worden opgemerkt dat dit geenszins overkomt als een officieel document, opgesteld door de politie, aangezien dat het een louter handgeschreven verklaring betreft waar een stempel op werd geplaatst.

De informatie inzake het feit dat milities zich in Irak schuldig maken aan mensenrechtenschendingen is van louter algemene aard. Dergelijke informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst daadwerkelijk worden bedreigd en vervolgd. Zij dienen hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De bewering van verzoekende partijen als zouden de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) aan hen wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissingen wel degelijk motiveren waarom verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de sub 2.2.4. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen laten verder de omstandige motiveringen inzake de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst volledig ongemoeid en brengen geen elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan de informatie waarop deze motiveringen zijn gesteund. Uit deze informatie (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie) en de informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage 3) blijkt dat de situatie in Basra niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS